

ringe Forskud, saa vil det meget snart kunne rettes. Netop derved, at Justitsministeren har det i sin Magt, at undlade at yde Pension til Enker i adskillige Tilfælde, kan der jo holdes godt til Raade med Bengene. I det hele og store anbefaler jeg derfor dette Forslag, til ærede Medlemmers velvillige Overvejelse. Jeg gentager, hvad jeg før sagde, at det ikke fra først til sidst er Udtryk for, hvad jeg helst vilde have, men i Kommissionen maa jo den ene rette sig lidt efter den anden og den anden lidt efter den ene. Det bliver en Overenskomst, man maa se at naa til, og det er i Kraft deraf, at jeg er gaaet med dertil. Der var i Kommissionen et Par Medlemmer, deriblandt jeg, der havde ønsket at faa nogle Bestemmelser ind om Søndagstjenesten paa Apotekerne. Det skete særlig efter en Henvendelse fra Foreningen til Fremme af Søndagens rette Brug. Vi forsøgte at formulere et Forslag; men der viste sig, som ærede Medlemmeme ville kunne se af Betænkningen, Banfeligheder, der gjorde, at man undlod det. Jeg haaber, at det Udvalg, der selvfølgelig vil blive nedsat, vil finde en heldig Raade at ordne denne Sag paa.

Jeg skal dernæst gaa over til med nogle Ord at omtale det ene af de Punkter, som Kommissionen fik til Overvejelse, nemlig de reelle Apotekerprivilegiets Afløsning og Overgang til at blive personlige. Der har i Kommissionen været ført meget vidtløftige Forhandlinger derom, og efter en grundig Forhandling er Flertallet kommet til den Ansættelse, at hvis man forlangte en saadan Afløsning, vilde det stille meget betydelige pecuniære Krav til Statskassen. Jeg har ikke skummet dele denne Opfattelse, og jeg skal tillade mig at sige hvorfor. Den fgl. Resolution af 23de December 1842, som omhandler Apotekerforholdene, begynder med at udtale, at uden for ganske enkelte Tilfælde ere Apotekerprivilegierne personlige; men de ere i Tidens Løb gaaede over til at blive hvad vi nu kalde reelle Privilegier. Der siger den fgl. Resolution nu, at med dem, der i 1842 vare gaaede over fra at være personlige til at blive reelle, skulde det have sit Forblivende; de, der en Gang vare naaede dertil, skulle vedblive at være reelle; men det skulde dog kun være dem, der tidligere havde været Genstand for Overdragelse. Nu har man i Administrationen ikke været synnerlig nøjagtig med Overholdelsen af denne Resolutions Bestemmelser. Der var nemlig i 1842 10 Apoteker, der ikke havde været Genstand for Salg, og som altsaa skulde have været personlige; men de ere dog efter den Tid blevne Genstand for Salg og ere

nu gaaede over i Klasse med de saakaldte reelle Privilegier, efter min Opfattelse stiftet mod den fgl. Resolutions Ord. Det er ikke noget, jeg bebrejder min Samtid, det er noget, jeg bebrejder Fortiden. Dernæst bestemmer den fgl. Resolution, at de Apoteker, der fremtidig oprettes, skulle være Apoteker med personlig Bevilling, og der er altsaa ikke oprettet noget som helst Apotek med reelt Privilegium siden den Tid. Men dog er det vidunderlige sket, at der i alt Fald har været nogle Tilfælde, hvor en Mand har faaet et personligt Privilegium og solgt det til en anden. Ja, det er endog blevet drevet saa vidt, at en Mand har købt sit eget personlige Privilegium tilbage af den, han havde solgt det til. Der er altsaa ogsaa fra Administrationens Side henimod vor Tid gaaet lidt ejendommeligt til Værks i den Sag, og det kan ikke nægtes, at det har ikke været til Gavn for hele Apotekerfagets Udvikling. Der er henvist med Rette til, at Apotekerne med reelt Privilegium efterhaanden ere blevne sruuede op til ganske fabelagtige Priser, og det har ogsaa været den tidligere Justitsministers Tanke at her var noget at rette, thi han har over for Kommissionen udtrykkelig udtalt, at den ogsaa skulde overveje, hvorvidt de stadig tiltagende Priser, der allerede foreligger, kunne modarbejdes. Det kunne de selvfølgelig godt, nemlig derved, at man anlagde ny Apoteker med personlige Bevillinger i Nærheden af de tidligere Apoteker med reelle Privilegier. Det siger ogsaa Resolutionen af 1842 udtrykkelig, at intet ældre eller nyere Apotekerprivilegium skal være hinderligt i at bevilge ny Apotekers Anlæg, hvor det offentlige Tarv maatte gøre saadant tilraadeligt. Altsaa man skal kunne — man har gjort det adskillige Gange — anlægge ny Apoteker med personlige Bevillinger lige op ad de ældre Apoteker med reelle Bevillinger. Men der har man i ualmindelig høj Grad været henhyntagende fra Administrationens Side. Jeg skal kun nævne et Eksempel, som er aldeles evident og klart. Der skete i 1874 en Henvendelse til Justitsministeriet, om man ikke vilde oprette Apoteker forskellige Steder blandt andet i Tisted. Dette Andragende blev oversendt til Sundhedskollegiets Erklæring, og Sundhedskollegiet erklærede, at der ganske vist var Grund til at anlægge et nyt Apotek i Tisted; men da den Mand, som nu sad der, ganske nylig havde købt sit Apotek ret dyrt, — det havde kostet 140,000 Kr. — var det ikke tilraadeligt eller rigtigt at anlægge det ny Apotek straks; det blev saaledes ikke anlagt i 1874. Et Aar efter, i 1884, blev det Apotek, som i 1874 var købt for